

DUBLINESCA

Estic llegint *Dublinesca* d'Enrique Vila-Matas, que em sembla una novel·la molt per damunt del que s'escriu ara per aquí, entre nosaltres.

La novel·la és moltes coses alhora: també és un homenatge a *Ulisses*, és també un homenatge —funeral als editors literaris (i diu el protagonista a l'era Gutenberg— però em pareix que hi ha una altra manera de relatar que se'n va molt enllà de funeral). Són múltiples homenatges que el lector percep: a Irlanda, a Beckett, a Joyce. Potser als editors que ell ha conegut. El gir d'empendre l'editor Riba com a protagonista em pareix el gran encert distanciador de la novel·la.

Hi ha alguna altra cosa difícil de definir que és la recerca d'una altra manera més àmplia, distinta i jocosa d'explicar les coses de cada dia. L'homenatge a Joyce és també l'homenatge a una altra manera de narrar. És una cosa que fascina els escriptors de raça: escriure com els mestres dignes de ser imitats; homenatjar-los i alhora amb prou geni per escriure del tot diferent.

Podríem comparar-ho al que fou l'estil de Petrarca als segles XVI i XVII, vull dir aquella manera plàstica de contar les fonts, arbredes i rius mesclat amb un discurs que torna la mera fluïdesa dels instints amorosos en una forma de pensament filosòfic, dialèctic, escolàstic, vestit amb la roba sempre atractiva de la Schola? Una manera nova de contar que triomfa entre els literats i que infecta des del teatre de Shakespeare fins a la poesia de Camoes? L'*Ulisses* és una certa dignificació literària del quotidià. L'editor converteix un viatge a Dublín en el Bloomsday —un viatge poc més que turístic—, en un experiència literària de primer ordre —una sensació de realitat—, que es fa llegir, que inclou dins de la novel·la tot de microassaigs dels llibres llegits. Hi ha vida llegida, pensada, sospesada, calibrada. S'hi nota una idea de la literatura més enllà dels tancats de les tradicions *nacionals*.

Hi bateguen moltes idees, algunes ressonen al cap dels catalans: la tendra, fastigosa, petita terra natal, l'animadversió cap a Anglaterra...

S'hi veuen els diversos camins possibles: Beckett camina cap al silenci; Joyce cap a la prodigalitat, cap a l'eixamplament permanent.

enrique
vila-matas
dublinesca

3

LLIBRE.

Títol:
Dublinesca
Autor: Enrique
Vila-Matas
Editorial:
Seix-Barral
Col·lecció:
Biblioteca Breve